

ТОЛЕДО (Еспанія). — Еспанські революціонери досягнули над червоними блискучу перемогу. Останні залишили на полі бою біля три тисячі вбитих і масу воєнного матеріалу. Ця перемога прийшла як вислід завзятого і кривавого бою, в якому наступали війська лівого уряду. Однак революціонери відбили з великими втратами для лівих їх наступ і тоді перейшли самі в контрнаступ. Революційні загони почали безпощадно бомбардувати Більбао. Того дня кінчився речення ген. Моля, даний мешканцям і оборонцям Більбао, щоби піддалися. Після цього речення ген. Моля погрожував знищити цілковите місто. Мешканці бояться, що ген. Моля справді виконає погрозу.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 8-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. "Свободи": ВЕрген 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: ВЕрген 4-1016.
4-0807.

За кождо зміну адреси платиться 10 центів.

Канади належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адр са: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ХВАЛИТИ, АЛЕ МІРУ ЗНАТИ

Чи не впадає нам часами в очі, що колиб судити нас відповідно до тих похвал, які ми собі звикли виписувати в часописах за різні наші осяги, то виходилоб, що ми геніяльна нація. Перегляньмо собі описи різних наших імпрез, а переконемося, що ці не в кожній місцевості виступають на наших сценах — самі артисти. Скільки то вже ми не начиталися про тих різних наших "Карузів" чи "Шалалінів", себто про тих аматорів, що десь-там у якійсь місцевості виступили на якимсь нашій концерті. А скільки то "скінчених" артисток-п'яністок у нас є! А феноменальних декламаторів і декламаторок! Та ще ввійде, як так пишемо про старшу молодь. Але ми вже, описуючи якусь свято, починаємо вчисляти і по десятиро таких дітей, що мають по 6 чи 8 років і перший раз вийшли на сцену, зачислюючи вже й їх мало-що не до артистів. Навіть домагаємося дуже часто, щоб обов'язково всіх їх імена були в газеті. А як їх нема, то гніваємося за те.

Який жеж вислід цього? Чи не бачимо його самі власними очима? Деж ті наші Карузи і Шалаліни діваються? Деж ті наші славні п'яністки, скрипки і т. п., що вибивалися на американських чи світових сценах?

Певно, що й в артистичній кар'єрі не раз заважує і те, що ми звикли називати щастям. Але це не є рішальним чинником. Бо в першу чергу треба мати особливий талант, а разом з тим і відповідну освіту, якої можна набрати тільки надзвичайно мольною працею, і то в дуже довгий час. Осб це перші й доконечні умови всяких дійсно мистецьких успіхів. А їх не осягне ніколи той, котрий, що правда, має талант, але котрому через цей талант перевернулося в голові, бо він завдяки талантові, зачав дуже легко й скоро здобувати похвали, з яких зродилася в нього згодом певність, що він на ці похвали дійсно заслугоє, що він дійсно вже є мистцем, яким його представляють до газет. Осб так і кінчається дуже часто разом з нашими похвалами кар'єри багатьох наших талановитих людей, що стали в нас "скінченими артистами", заки скінчили довгу і серйозну науку.

Погоня за похвалами спливає у нас удосконалення навіть у таких, яких уже можна зачислити і до артистичного світу. І їм теж часто через легко здобуті похвали повертається в голові до цієї міри, що вже навіть не можуть спокійно стерпіти критичних заваг, хочби й гострих, а навіть хочби й частинно неслухних. Ця нетерпимість це вже певна ознака занепаду, бо правдивий мистец і за найгострішу критику дякує, бо з неї чогось вчиться, при її допомогі він поступає вперед, удосконалюється і доходить до вершин.

Отже коли бажаємо собі добра, коли хочемо, щоб наші таланти не пропадали, то залишимо пусті й марні похвали, бо з них виростають тільки дрібні й слабкі люди.

Петарі Пеіверінта.

У ПУСТЕЛІ

(4)

Хата була малесенька. На лаві годі було переспатися. На землі було брудно й холодно.

Не було ради, лише цілу ніч треба було пересидіти. Та як я не силкувався, я не міг перебороти сну. Тому я зачав балачку із стареньким.

Чи відсіля далеко до найближчого хутора?

— Півтора милі.

— То ви не моглиб надіятися на поміч сусідів, колиб притрапилося яке нещастя?

— Ні. Тут треба рахувати на власні руки, — відповів дідусь спокійно.

— Ви певно зазнали не одного лиха у вашому житті.

— О так! Та якось перебулося.

— Померло вам багато дітей?

— Десятеро.

— Це заки ви сюди переселилися.

— Так, двоє. Інші померли тут.

— Може тому, що не

мали найпотрібнішого дожиття? — відважився я спитати.

— О, ні! Нашому сусідові жилося ще гірше, всеж таки всі його діти живуть, вони здорові й веселі. То пусті думки.

Хто може здержати смерть? Таке вже було написане нашим дітям, що не мали жити.

Так то дідусь говорив рівнодушно, але й сумно.

Коли я побачив, що така балачка не тішить старенького, я почав з іншого боку.

— Хто старший: ви чи ваша жінка?

— Жінка молодша десяти літ.

— Тамта господиня то ваша найстарша дитина?

— Так. Ми мали досить клопотів, щоби виховати її, — говорив дідусь, наче боявся, щоб не торкатися давнішої теми.

— Ваш зять, видно, дуже працює?

— Так. Він звичайний робітник.

ПРЕСА ВАШИНГТОНУ Й КОНВЕНЦІЯ**У. Н. СОЮЗУ**

Вашингтонська преса грає в країнах колонія у Вашингтоні.

Злучених Держав інакше, ніж у різних державах Європи грає преса столиці. Вашингтонські газети не розходяться по всьому краю й не мають на інші газети такого впливу, як мають, наприклад, газети Парижа в Франції або газети Лондону в Англії. Іншими словами, преса Вашингтону не має того, так сказатиб, командуючого становища, яке ми привикли звязувати з становищем газет по столицях Європи. Вона зовсім не має вищого становища, як має преса інших великих міст, наприклад Нью Йорку, Шікаго, Філадельфії й Бостону.

Однак це становище в краю всетаки немале. Не в воно вище від становища преси Нью Йорку або Шікаго, але ледви чи є воно нижче. Це преса одного з великих осередків життя Злучених Держав. Щоправда, це не є осередок промислового, бо фабрик тут нема; це навіть закон забороняє ставити фабрики у Вашингтоні; але що не достає під цим оглядом, більше як відпалаче вага Вашингтону як політичного осередка. Вашингтон це серце й мозок політичного життя Америки й удари цього серця свідомо чи несвідомо відчувають по всім народі краю.

З цього ясно, чому це так важко, щоб американські українці дали про себе чути у Вашингтоні так, як вони себе дають чути по інших великих містах Америки. Не можна вважати за справу малої ваги, що в столиці всієї Америки за українців мало-що коли чується. Не можна легковажити собі факту, що американський політик, котрий мусив не раз чути про українців у своїм родинним місті, перестав про них чувати, переїхавши до Вашингтону. Не чуючи про них, він мусить про них забувати.

А так власне воно мусить бути вже хочби через те, що українська громада у Вашингтоні дуже мала. Кілька українських студентів і студенток, що ходять до місцевих вищих шкіл; кількадесят урядовців по різних федеральних урядах; кілька канцелярських робітників у приватних канцеляріях; до того, тут дрібний бізнесмен, там принагідно виступаючий артист — отсе вся у-

— Я сказав би, що він щось ліпшого ніж звичайний робітник.

— Шож він токе? Є ще більше таких як він. Йому здавалося, що на новій оселі вистарчить працювати з родиною.

— Я боюся, що ця хора дитина помре, — запримитив я.

— Нема чого боятися. Хто не може жити, той вмирає, — відповів дідусь рівнодушно і зараз заснув.

Я також хотів був виснути, та сон мене не брався. Те, що дідусь так легко приймав усе в житті, відганяло мене сон. Ця дбайлива мати, закурений батько там у хаті, їх хора дитина та сніжинки, що танцювали по хаті, це все ставало мені перед очима. Я пізнав усіх цих людей у тій хаті. Завжди господар вернувся додому, я думав, що то якийсь дінох. Та як лише він увійшов у хату, розвіялися ті здогади.

Я побачив, що то не якийсь нероба, а сильний, крепкий чоловік, із правильними рисами лица. На його лиці видніли ще

сліди молодості, хоч визначно видно, було, що тяжка праця й труди старішали затерти їх. Я бачив теж, що він любив свою родину.

Такі то думки перебігали мені по голові, а сон не приходив. Я засвітив сірник і глянув на годинник. Було пів до другої.

Я рад був би знати, чи в тамтій хаті не погасла ватра, однак тут із того боку не було вікна, двері були знову заборонили та завязали так, що я не міг їх отворити. Тому я знову сів на колоді, сперся об стіну тай таки вкінці переміг мене сон.

Мені снилося, що я був у тамтій хаті біля дитини і її батьків. Хуртовина лютувала ще страшніша, ніж вчором, сніжинки танцювали по хаті. Дитинка була дуже хора, батько й мати сиділи сумні біля коликс. Нараз сильний вихор відчинив двері й сильна кучугура снігу впала у хату та стала танцювати по хаті. Мати заломила руки, а батько припав до коликс та поцілував у личко хору дитину. В хату всу-

денті, бачили всякі конвенції. І хотілиб знати, скільки в нас жінок, скільки молоді. Чи цікавиться молодь справами, що цікавлять старих? Чи жінки беруть участі в організаційних справах нарівні з чоловіками? Словом, хотілиб знати про ці всі справи, котрі складаються на образ культурного народу, а цей образ є важливим для них тому, що в ньому вони знаходять відпові на те, чи булаб це втрата для світу, якби ворогам і збочинникам,

що загарили землю цього народу, вдалося приборкати й культуру цього народу або чи варт цей народ того, щоб йому дозволити засісти як вольний з волюнними. Всею своєю організацією і її конвенцією, своїми нарадами, ухвалами й постановами ми власне це й робимо, що вбиваємо в голо-ву цього політичного осередка пригадку про український на-рід, його культуру й незрі-кальне право на політичну не-залежність.

ПОГЛЯД НА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ

Італія реєструє новий великий успіх: зав'язання трактату призначено з Югославією. Згідно з тим трактатом, обидві держави зобов'язуються вирішати всі суперечні справи мирно і в якому разі не вживати за-собу війни.

Той, хто знає, чим була Югославія для Італії в попередній періоді, зрозуміє, що цей дипломатичний успіх Італії є одночасно величезною поразкою для так зв. антифашистського, а насправді большевицько-московського фронту. Югославія, що перейняла колишню політику Сербії, вважалася в Італії передовою стороною панславизму, що був тільки слухняною зброєю в руках імперіалістичної Москви. Через Югославію, Москва, граючи на панславистичних почуваннях сербів, протягала руку впрод до Адріатики і могла інтригувати, скільки хотіла, на Балканах. З Югославії, слухняної прислужниці Франції, що останніми роками, сама пішла на службу Москві, можна було наносити Італії дуже поважні удари.

Авіаційні центри Югославії, колиб вони знайшлися в розпорядженні московських (чи французьких, — що зрештою тепер майже одне і те саме) авіаторів, булиб для Італії ще більшою загрозою, ніж для Німеччини, чеської, що знайшлися в московських руках. Тепер ця загроза не існує. Югославія з табору ворогів перейшла в табор співників. І це має ще й інше значіння: колиб Італії, — на випадок конфлікту з Німеччиною чи Москвою, — загрозувала нова економічна блокада, Югославія продовжувалаб служити Італії, як харчова база безцінної ваги, — і то тим більше, що за Югославією

знаходяться ще й інші бази харчового постачання Італії — Угорщина та Болгарія, — все хліборобські країни з величезними запасами державних сирівців.

Забезпечивши себе на півдні, в Африці, здобувши собі симпатії арабського населення не тільки власної Лівії, але й французьких та англійських колоній, зробивши за острову Пантелерії, що знаходиться якраз по середині між Сицилією й Африкою, морську незвичайно сильно озброєну базу, що фактично переймає на себе роль англійського Гібральтару, цебто контролює всі сполучення між східною й західною частиною Середземного моря і тим в дійсності має можливість кожної хвилини перервати сполучення Англії з Палестиною, Єгиптом та Індією (завдяки озброєній Пантелерії, Італія, щоб перервати ці сполучення не має навіть потреби в великій флотії, вистають підводні човни та авіація для подавання сигналів) Італія, як бачимо, перенесла свою увагу на північні свої кордони, підготувала зближення з Югославією, відмовилася від своїх претенсій на Далматію, заявивши, що не потребує жадних нових територій з цього боку, й загарантувавши югославські існуючі кордони, змінила свою політику, щодо слов'янських меншин на кордонах Югославії (яких двісті тисяч) і тепер веде інтензивні переговори з Туреччиною, де між іншим італійською - югославською порозуміння знайшло дуже прихильну оцінку. Якщо Італії вдається дійти до порозуміння з Туреччиною, — порозуміння, що має на меті головню підірвати в Туреччині московські впливи, та загарантувати себе з боку проливів Дарданельського і Босфорського, а при потребі і знайти собі союзника в диверсійних виступах на Кавказі, Італія матиме цілком вільні руки для закінчення своєї акції в Іспанії. Для якого не може бути таємницею, що італійські добровольці, що складаються у великій частині з учасників етіопської війни, беруть дуже чинну участь у війні проти еспанських червоних, серед яких у свою чергу знаходяться величезна кількість французьких та советських воєнк. Фактично, війна в Іспанії це вже війна большевицького та фашистського фронту; це вже не внутрішня еспанська війна, а проба зброї двох ворожо на-ставлених блоків — італійсько-німецького та французько-московського. Поміж цими блоками становище Англії залишається постійно двозначне, бо з одного боку вона не хоче перемоги націоналізму в Іспанії, а з другого боку вона не хоче так само й перемоги большевизму. Крім того, вона добре знає, що Мусоліні дотримає свого слова, цебто не допустить до зміни існуючого на Середземнім морі "стану річей", що мав би безсумнівно змінитися, колиб в Іспанії запанували червоні. В одному з останніх засідань Комітету Невтручання в Лондо-

ні італійський посол підтвердив цю італійську точку погляду дуже недвозначно: поки уряд Франка, офіційно визнаний від італійського уряду, не осягне перемоги, ані один італійський добровольць не залишить свого місця в еспанській армії. Тут компроміс, з боку італійців, дійсно неможливий. І тому англіїці, що звикли переводити свою імперіальну політику на компромісній базі і не почувають себе в силі протиставитися збройно італійській політиці, мусять поступатися. Становище Англії дійсно трагічне. Панафтистичні дії так розклали англійську молодь, що англійська армія, яка складається з добровольців, не знаходить потрібного числа бажаючих нести військову службу. Для зрозуміння того стану, в якому опинилася Англія, досить згадати один просто неймовірний факт: студенти Оксфордського університету, цебто ніби цвіт англійської молоді, ухвалили й опублікували постанову, в якій зобов'язувалися в ніякому випадку не повинити військовій службі. В ніякому випадку! Навіть при потребі охорони кордонів батьківщини! При такому психологічному наставленню всякі програми зброєння, побудовані на мілітардських випадках, не можуть дати поважних наслідків, бо — в кожній війні головним рішальним чинником залишається всетаки людина, а не машина. У війні, як і в революції. Ми знаємо, як свого часу большевики вірили в машину і мало звертали уваги на людину, на її психологічну підготовку до проєктованих грандіозних планів економічного перебудови. В наслідку — руїна країни, що не витримала величезних видатків на машини, і руїна машини, що не витримала "саботажного" відношення мас. Військові підготовки Англії знаходяться під такою самою загрозою, як колишні ославлені большевицькі "п'ятірочки". І це зрештою добре розуміють і самі провідні кола англійського суспільства, і провідні кола інших країн. І саме тому, італійський уряд має можливість переводити свою політику, що прямує до перебудови Європи на нових підставах, які не мають нічого спільного з за-ложеннями так званого версальського миру; і тому теж англійський уряд, що стоїть ніби на сторожі того миру та повсталості з нього Ліги Націй, бачить себе примушеним по-впливи, та загарантувати себе з боку проливів Дарданельського і Босфорського, а при потребі і знайти собі союзника в диверсійних виступах на Кавказі, Італія матиме цілком вільні руки для закінчення своєї акції в Іспанії. Для якого не може бути таємницею, що італійські добровольці, що складаються у великій частині з учасників етіопської війни, беруть дуже чинну участь у війні проти еспанських червоних, серед яких у свою чергу знаходяться величезна кількість французьких та советських воєнк. Фактично, війна в Іспанії це вже війна большевицького та фашистського фронту; це вже не внутрішня еспанська війна, а проба зброї двох ворожо на-ставлених блоків — італійсько-німецького та французько-московського. Поміж цими блоками становище Англії залишається постійно двозначне, бо з одного боку вона не хоче перемоги націоналізму в Іспанії, а з другого боку вона не хоче так само й перемоги большевизму. Крім того, вона добре знає, що Мусоліні дотримає свого слова, цебто не допустить до зміни існуючого на Середземнім морі "стану річей", що мав би безсумнівно змінитися, колиб в Іспанії запанували червоні. В одному з останніх засідань Комітету Невтручання в Лондо-

ні італійський посол підтвердив цю італійську точку погляду дуже недвозначно: поки уряд Франка, офіційно визнаний від італійського уряду, не осягне перемоги, ані один італійський добровольць не залишить свого місця в еспанській армії. Тут компроміс, з боку італійців, дійсно неможливий. І тому англіїці, що звикли переводити свою імперіальну політику на компромісній базі і не почувають себе в силі протиставитися збройно італійській політиці, мусять поступатися. Становище Англії дійсно трагічне. Панафтистичні дії так розклали англійську молодь, що англійська армія, яка складається з добровольців, не знаходить потрібного числа бажаючих нести військову службу. Для зрозуміння того стану, в якому опинилася Англія, досить згадати один просто неймовірний факт: студенти Оксфордського університету, цебто ніби цвіт англійської молоді, ухвалили й опублікували постанову, в якій зобов'язувалися в ніякому випадку не повинити військовій службі. В ніякому випадку! Навіть при потребі охорони кордонів батьківщини! При такому психологічному наставленню всякі програми зброєння, побудовані на мілітардських випадках, не можуть дати поважних наслідків, бо — в кожній війні головним рішальним чинником залишається всетаки людина, а не машина. У війні, як і в революції. Ми знаємо, як свого часу большевики вірили в машину і мало звертали уваги на людину, на її психологічну підготовку до проєктованих грандіозних планів економічного перебудови. В наслідку — руїна країни, що не витримала величезних видатків на машини, і руїна машини, що не витримала "саботажного" відношення мас. Військові підготовки Англії знаходяться під такою самою загрозою, як колишні ославлені большевицькі "п'ятірочки". І це зрештою добре розуміють і самі провідні кола англійського суспільства, і провідні кола інших країн. І саме тому, італійський уряд має можливість переводити свою політику, що прямує до перебудови Європи на нових підставах, які не мають нічого спільного з за-ложеннями так званого версальського миру; і тому теж англійський уряд, що стоїть ніби на сторожі того миру та повсталості з нього Ліги Націй, бачить себе примушеним по-впливи, та загарантувати себе з боку проливів Дарданельського і Босфорського, а при потребі і знайти собі союзника в диверсійних виступах на Кавказі, Італія матиме цілком вільні руки для закінчення своєї акції в Іспанії. Для якого не може бути таємницею, що італійські добровольці, що складаються у великій частині з учасників етіопської війни, беруть дуже чинну участь у війні проти еспанських червоних, серед яких у свою чергу знаходяться величезна кількість французьких та советських воєнк. Фактично, війна в Іспанії це вже війна большевицького та фашистського фронту; це вже не внутрішня еспанська війна, а проба зброї двох ворожо на-ставлених блоків — італійсько-німецького та французько-московського. Поміж цими блоками становище Англії залишається постійно двозначне, бо з одного боку вона не хоче перемоги націоналізму в Іспанії, а з другого боку вона не хоче так само й перемоги большевизму. Крім того, вона добре знає, що Мусоліні дотримає свого слова, цебто не допустить до зміни існуючого на Середземнім морі "стану річей", що мав би безсумнівно змінитися, колиб в Іспанії запанували червоні. В одному з останніх засідань Комітету Невтручання в Лондо-

ні італійський посол підтвердив цю італійську точку погляду дуже недвозначно: поки уряд Франка, офіційно визнаний від італійського уряду, не осягне перемоги, ані один італійський добровольць не залишить свого місця в еспанській армії. Тут компроміс, з боку італійців, дійсно неможливий. І тому англіїці, що звикли переводити свою імперіальну політику на компромісній базі і не почувають себе в силі протиставитися збройно італійській політиці, мусять поступатися. Становище Англії дійсно трагічне. Панафтистичні дії так розклали англійську молодь, що англійська армія, яка складається з добровольців, не знаходить потрібного числа бажаючих нести військову службу. Для зрозуміння того стану, в якому опинилася Англія, досить згадати один просто неймовірний факт: студенти Оксфордського університету, цебто ніби цвіт англійської молоді, ухвалили й опублікували постанову, в якій зобов'язувалися в ніякому випадку не повинити військовій службі. В ніякому випадку! Навіть при потребі охорони кордонів батьківщини! При такому психологічному наставленню всякі програми зброєння, побудовані на мілітардських випадках, не можуть дати поважних наслідків, бо — в кожній війні головним рішальним чинником залишається всетаки людина, а не машина. У війні, як і в революції. Ми знаємо, як свого часу большевики вірили в машину і мало звертали уваги на людину, на її психологічну підготовку до проєктованих грандіозних планів економічного перебудови. В наслідку — руїна країни, що не витримала величезних видатків на машини, і руїна машини, що не витримала "саботажного" відношення мас. Військові підготовки Англії знаходяться під такою самою загрозою, як колишні ославлені большевицькі "п'ятірочки". І це зрештою добре розуміють і самі провідні кола англійського суспільства, і провідні кола інших країн. І саме тому, італійський уряд має можливість переводити свою політику, що прямує до перебудови Європи на нових підставах, які не мають нічого спільного з за-ложеннями так званого версальського миру; і тому теж англійський уряд, що стоїть ніби на сторожі того миру та повсталості з нього Ліги Націй, бачить себе примушеним по-впливи, та загарантувати себе з боку проливів Дарданельського і Босфорського, а при потребі і знайти собі союзника в диверсійних виступах на Кавказі, Італія матиме цілком вільні руки для закінчення своєї акції в Іспанії. Для якого не може бути таємницею, що італійські добровольці, що складаються у великій частині з учасників етіопської війни, беруть дуже чинну участь у війні проти еспанських червоних, серед яких у свою чергу знаходяться величезна кількість французьких та советських воєнк. Фактично, війна в Іспанії це вже війна большевицького та фашистського фронту; це вже не внутрішня еспанська війна, а проба зброї двох ворожо на-ставлених блоків — італійсько-німецького та французько-московського. Поміж цими блоками становище Англії залишається постійно двозначне, бо з одного боку вона не хоче перемоги націоналізму в Іспанії, а з другого боку вона не хоче так само й перемоги большевизму. Крім того, вона добре знає, що Мусоліні дотримає свого слова, цебто не допустить до зміни існуючого на Середземнім морі "стану річей", що мав би безсумнівно змінитися, колиб в Іспанії запанували червоні. В одному з останніх засідань Комітету Невтручання в Лондо-

Евген Онацький, Рим.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Сестр. Рок. Пр. Богородиці, від 36, повідомляє свої місцеві й позамісцеві члени, що місцеві збори відбудуться в неділю, 16 травня, в галі парохіяльній, в годині 3-її точної. Просимо членів явитися на означений час, щоб закласти скінити, бо в шестій годині галі буде занята. Довгочасним членом призначаємо, щоб прийшли на ці збори і випишуть до Сестр. І. У. Н. Союзу. Також випишуть свої діти до У. Н. Союзу. — Олена Скорбач, предс. Анастасія Грицак, кас. Марія Ходак, секр.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

КУРСИ В ПОДРУЖЖІ.

Одна департаментова крамниця в Нью-Йорку сповіщає про влаштування оригінальних курсів. Кажуть, що нині багато дівчат виходять заміж з повною байдужістю. По американськи кажуть: „Дейвил-мей-кер“ (хай про це чорт дбає). Дехто більше думає, коли купує собі білет на авіариські перегони, ніж деякі дівчата думають, виходячи заміж.

Щоб цьому зарадити, ця крамниця влаштувала курси з порадами для дівчат, що мають виходити заміж. Будуть учити всього, від заручин до „дівей як нагороду за подружжя“.

Чи допоможе? І чи не краще було б дати дівчатам нагоду стрінути трохи більше парубку про добування собі життя.

НА ШО ЗДАЛИСЯ ЦІ КУРСИ?

На конференції домашньої служби, що відбулася недавно в Нью-Йорку, виступила одна дівчина під прикритим іменем Марії Бравн з Філадельфії з цікавими завагами про обубання собі життя.

Підчас промови показалося, що дівчина покінчила колегію. З огляду на те, що не ждали відповіді на цікаве питання: Як почуватися як домашня прислуга ті, що мають вищу школу, супроти загальної погорди до прислуги?

Бесіди не переривали, що в Америці справді дивляться на домашню прислугу як на щось нижче від інших людей. „Однак“, говорила вона, „я цього ніколи не відчувала. Мені здається, що коли вишлю до школи кожного ранку дітей, добре відживлених, добре зосблених, щасливих, то я теж причиною чимось вартісним для світу“.

ДИТЯЧИЙ ПОСЛУХ.

Чому дитина не їсть вісканної каші („овітміл“)? Чому вона не робить шкільної задачі вдвора ввечері? Чому дитина не приходить додому ввечері, як батько на неї свиче?

Такі питання задавав онді на лікарській конференції в Де Мойні, в стейті Айова, відомий спеціаліст для дитячих справ. Він відповів: „Мати тому винна“.

Д-р Келі відомий дитячий спеціаліст, але як звичайній жінці знати, як поводитися з

дитиною, не мавши нагоди простудіювати все те, що простудіював д-р Келі?

ТИСЯЧ І ОДИН ПРИКАЗ.

Каже д-р Келі:

„Чи можна дивуватися, що жива молодь тратить пошанування до влади, коли вона дістає тисячі і один приказ на день, а настається на виконання лише 5 процентів з тих приказів?“

Він радить родичам давати приказів якнайменше, але наставати на виконання кожного приказу.

Чи однак вже й тут скінчилася трудність? Що це значить: наставати на виконання кожного приказу?

ВСЕ ГАРНО, ШО КИНЧИТЬСЯ ГАРНО.

До одного ньюйорського ресторану приходять онді три жінки. Підходять до стола, при котрім сидів молодий чоловік з молодою жінкою. Одна з нових гостей мала в руках гарп. Взяла ним обклади молодого чоловіка. Інші взяли кидати тарілками в голови чоловікові й жінці.

Власник ресторану вівзав поліцію і ця арештувала три напасниці. Як справа прийшла під суд, побитого чоловіка, що міг би підняти жалобу, не було. Молодої жінки, що була з ним у ресторані, теж не було.

З обвинувачених одна назвала себе жінкою побитого, а дві інші її сестрами. Суддя спитався: „Де чоловік?“

„Вдома“, відповіла жінка. „Однак“, говорила вона, „я цього ніколи не відчувала. Мені здається, що коли вишлю до школи кожного ранку дітей, добре відживлених, добре зосблених, щасливих, то я теж причиною чимось вартісним для світу“.

Не було що іншого судді робити, як пустити її сводіно, коли в хаті все спокійно.

ЖІНОЧА ЮНІЯ.

Один шікагоський провідник радить, що робити жінкам, щоб відучити чоловіків від думки, що жінки мають бути безконечно вдячні чоловікам за те, що з ними пібралися.

Рада на це, так каже цей провідник: юнія. Треба жінкам злучитися в організацію проти тих чоловіків, що домагаються від жінки безмежної вдячності.

Це виглядає гарно. Справді, як робітники можуть добиватися своїх прав від підприємців, то чому не мали жінки

добиватися своїх прав від чоловіків? Однак чи нема різниці між тим, чого добиваються робітники, і тим, чого добиваються жінки? Робітники добиваються коротшого дня праці, більшої заплати, тощо. Жінки добиваються, щоб чоловіки не бажали собі жіночої вдячності. Робітники можуть заставити підприємців виповнити їм їх домагання, але чи можуть жінки заставити чоловіків не бажати собі жіночої вдячності?

ЖІНКА ПРО ДІВЧУ ЮНІЮ.

Проповідник радить організуватися в юнію не тільки жінкам, але й дівчатам. Мовляв, як котрий хлопчик думає, що за те, що він візьме дівчину в танець або до театру, належить йому від дівчини досмертна вдячність, то най дівчата проти такого хлопця організуються і з ним не ходять на танці й до театру.

Такою поведінкою можна декотрих хлопців зреформувати. Вони справді перестали би вже домагатися від дівчат досмертної вдячності.

Однак одна письменниця питається: Чи можливо буде дівчат організувати в юнію? І чи як дівчата зобов'язуються словом не ходити з одним хлопцем, котра із них не піде „скебувати“ кравськом поза плечі своїх товаришок з „юнії“?

Таке питається жінка, а жінка повинна дещо про жінки знати.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS

UKRAINIANS ARRIVE HERE FOR CONCLAVE

National Group's Unique Convention Held First Time in Capital

Washington's Ukrainian population, which is almost negligible, increased more than 500 per cent yesterday.

The Ukrainian National Association opened its quadrennial convention, the first one ever held in the Capital, with some 400 delegates representing 32,000 members in the United States and Canada.

Scattered in and about the Washington Hotel yesterday, little groups of nationalists presented an unusual picture to downtown passersby. With their almost unbroken array of mustaches and their strange tongue, it was obvious that this was a different sort of convention.

And it is, though every delegate is either an American or Canadian citizen, some by birth, but most of them by naturalization. It's

different, besides, because the purpose of the assembly is not to dine, go "rubbernecking" and listen to dry speeches, but to transact serious business relative to social security, relations with the homeland and education.

Membership of \$2,000

Of course, the association members wear "delegate" badges, expect to see the sights, will attend a banquet and hope to hear from a member of Congress or two, but they'll also put in work of importance to every Ukrainian-American above the Rio Grande.

Founded in Shamokin, Pa., February 22, 1894, the organization now has 32,000 members affiliated with 400 branches on the North American continent. It is incorporated in New Jersey and strongest in Pennsylvania (coal miners make up a large percentage of the membership).

And how did the association, after all these years, happen to pick Washington for its nineteenth meeting? Dr. Simon Demychuk, of Brooklyn, supplied the answer. "You know, George Washington's birthday was purposely chosen as the founding day because of the admiration which Ukrainians bear for your great hero," said Dr. Demychuk.

Incident in Capitol

"Well, a short time after the association was created, the Ukrainian priest who was one of the founders and who started up our newspaper, the Svoboda Ukraine Daily, was going through the Capitol. He encountered a very old Negro sweeping the floor. "Are you satisfied to do that?" the priest said. "Yes," was the reply, "I am now a free man and I am proud to do this to show my appreciation."

"The incident was forgotten," the Brooklyn delegate continued, "until a short time ago when the 1937 convention city was being considered. Then one day the anecdote was printed in the Svoboda, launching a movement to hold the meeting in the Capital of our new country. Maybe it's sentimental, but here we are."

Many women Delegates

About 25 per cent of the Ukrainian guests are women. In fact,

Miss Mary Kleniak was elected co-secretary of the convention yesterday. The press committee, of which Emil Reyvuk is chairman, also has a young woman for a member, Miss Mary Stadner.

Scheduled to last through Saturday, the convention busied itself chiefly with electing officers yesterday. Gregory Herman, of Wilkes Barre, Pa., is chairman and Stephen Kurobas, secretary. Dr. Ambrose Kibzy, Detroit physician, and D. Brots, of Rochester, N. Y., are vice chairmen.

National officers of the association are N. Muraszko, Jersey City, supreme president; V. Malevich, Pittsburgh, supreme vice president; D. Halychyn, Jersey City, supreme recording secretary, and R. Slobodian, Jersey City, supreme financial secretary.

(Washington Post, May 11, 1937.)

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

ДІТРОИТ, МІШ.

На Рідну Школу.

На Рідну Школу зложили писанку: П. Войтович \$2, а М. Сеньків \$1.

ВЕСТБУРІ, Л. АП.

На Рідну Школу.

З нагоди срібно-весільної застави в гром. Олексі й Марії Кость, яка відбулася 25-го квітня, на поклик М. Гарасимшина й І. Бабія привіли гості зложили \$4.60 на Рідну Школу. Жертвували: О. Кость, О. Семко й Дрилюк по \$1; І. Бабій 50 ц.; П. Янчак, М. Гарасимшина, Г. Дерш і Т. Рибак по 25 ц., а М. Кость 10 ц. Гроші вислали через Обеднана.

М. Гарасимшин.

УВАГА! НЬО ЙОРК, Н. Й., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

УКРАЇНСКА ШКОЛА СВ. ЮРА ПРИ 7-МІЙ ВУЛ.

улаштує

СВЯТО МАТЕРИ

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 16-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

У ГАЛИ ПАРОХІЯЛЬНІЙ

28 EAST 7th STREET, NEW YORK, N. Y.

Початок в годині 7-мій ввечір. Вступ 35 центів. В програму входять дуже цікаві і інтересні продукції. Представлення, хоральні співи, деклямації і інше. Зготовлено Сестрами Василіянками, виконають шкільні діти! До найчисленнішої участі запрошує — Шкільна Управа.

УВАГА! АНСОНІЯ, КОНН., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

ЗАХОДАМИ АМАТОРІВ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. АПОСТОЛІВ

ПЕТРА І ПАВЛА В АНСОНІ, КОНН.

відіграється представлення

ЖИДІВКА ВИХРЕСТКА

драма на 5-дій, П. І. Тогобочного

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 16-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

в годині 6:30 ввечір, в галі церковній.

Ціна тікетів: 35 ц. для старших, для дітей 10 ц.

ГРАЮЧІ ОСОБИ: п-ні Анна Гвоздевич, п. Василь Шуран, п-ні Анна Алексевич, п-на Настя Глива, п. Петро Кляничко, п-на Марія Феленчак, селяни, селянки, парубки і дівчата. Режисер Р. Гвоздевич.

УВАГА! БРОНКС! УВАГА!

УКРАЇНСЬКЕ ЗАПОМОГОВЕ ТОВАРИСТВО „ЗГОДА“

відділ 210 Українського Народного Союзу

улаштує

БАЛЬ

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 16-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

В ТРОГС НЕК ДЕМОКРАТІК КЛОБ,

2861 Істерн Бульвар, Бронкс, Н. Й.

Початок в годині 4:30 пополудні. Вступ 40 центів.

Баль писаний на тікетах на суботу, 15-го травня (мая), є змінений на неділю, 16-го травня. Тікети ці самі всі добрі.

Отже запрошуємо всіх гостей з Бронкса і околиці. За добру забаву ручить — Комітет.

УВАГА! НЬО ЙОРК, Н. Й., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

УКРАЇНСКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА

при 334 Іст 14-та вулиця в Нью Йорку

улаштує

Великий Пікнік

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 4-ГО ЛИПНЯ (JULY) 1937 РОКУ

В BELVEDERE PARK,

23-50 — 94th STREET, JACKSON HEIGHTS, L. I.

Парк отворений від години 10-тої рано.

Вступ 40 центів. Музика добірна.

УВАГА! ДІТРОИТ, МІШ., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

ЗЛУЧЕНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІТРОИТ І ОКОЛИЦІ

улаштовують

ЮВІЛЕЙ-КОНЦЕРТ

З нагоди 40-вих роковин праці ОЛЕКСАНДРА КОШИЦЯ

В WAYNE UNIVERSITY, 2nd BLVD & WARREN

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 16-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

В годині 2:30 попол. — Зараз по концерті, в годині 6-тій

ввечір відбудеться БЕНКЕТ в честь Ювілята

в DETROIT FEDERATION OF WOMEN'S CLUB, 616 HANCOCK & 2nd BLVD.

Ювілейний Комітет визнає українське громадянство азати масову

участь в Концерті і Бенкеті, на якому буде прийняти наш Ювілят.

Вшануємо достойно найбільшого і найбільшого заслуженого із живучих українських мистців та творців нашої культури. Почтимо нашу славу, славу України — Олександр Кошиця!

За Ювілейний Комітет: Павло Дуда, секретар.

УВАГА! УКРАЇНЦІ! УВАГА!

МЕСЕЧУСЕТС, РОВД АЙЛЕНД, НЬО ГЕМПШІР, КОННЕТИКОТ СТЕЙТІВ!

Подіємо до ласкавого відома всім УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДАМ, ПАРОХІЯМ, ТОВАРИСТВАМ, СЕСТРИЦТВАМ, ВІДІЛАМ ЗАПОМОГОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, СОЮЗУ УКРАЇНОК, БДВУ, СІЧЕЙ, СТРИЛЬЦЬКИХ ГУРТІВ, МОЛОДИХ НАЦІОНАЛІСТІВ, ГОРОЖАНСЬКИХ КЛУБІВ, що ЛЕМКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ НА ДОПОМОГУ ЛЕМКІВЩИНІ

улаштує

ВЕЛИЧАВИЙ ПІКНІК

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 30-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

на фармі добр. СТЕПАНА ШУРИ. Кожному та фармі відома на East

Britannia St., Rayham, Mass.

Мусимо заманіфестувати і показати, що ми не хочемо ділитися і битися між собою, але злучитися разом і спільно працювати при осягненню тої найвищої цілі, а це: Вільної Нелінійної Свобідної Української Держави!

З. Рак, голова; П. Хомяк, касієр; К. Олівер, секр.

УВАГА! БАЙОН, Н. ДЖ., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

ЗАХОДАМИ ВІДІЛІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК, А СИЛАМИ ХОРУ „БОЯН“ І РІДНОЇ ШКОЛИ ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

відбудеться

СВЯТО МАТЕРИ

В СУБОТУ, ДНЯ 15-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

В ЦЕРКОВНІЙ САЛІ,

30 EAST 25th STREET, BAYONNE, N. J.

Початок в годині 7:30 ввечір. Вступ 25 центів.

Програма складається з дитячого представлення в честь Матерей, співу хору „Боян“, як: ягільки й інші народні пісні, та реферату, котрий виголосить пані Ю. Мельничук.

До численної участі всіх Громадян запрошує сердечню

Уряд Союзу Українок.

CENTRAL OPERA HOUSE

205 E. 67th Street, близько 3-тої евені New York City

ВІСТАВА СЦЕНІЧНИХ КАРТИН

ЧОТИРИ ПОРИ РОКУ

В УКРАЇНІ

укладу Л. ЦЕГЕЛЬСЬКОГО

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 23-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 Р.

1. Часть: ЗИМА. (Різдво) — виїмки з опери Лисенка „Різдвяна Ніч“, коляди, звідарі, „коза“.

2. Часть: ВЕСНА. (Гайліки і Веснянки) — хоровади, Жельман, Галля, Король, Воротар і т. д.

3. Часть: ЛІТО. (Обжинки) — хор косарів з оперети Вербицького „Підгір'яни“, жінці з пшеничним вінком, танці.

4. Часть: ОСІНЬ. („ВЕЧЕРНИЦІ“ — ОПЕРА П. НИЩИНСЬКОГО).

Диригент: МИКОЛА КАРЛАШ.

Помічник диригента: ВАСИЛЬ ГЕЛА.

Хор з 50 осіб — 20 танцюристів — нові прекрасні костюми — гарні декорації — оперетова оркестра. — ТАНАЦІ: Аркан, коломийка, козачок і козак. — СОЛІСТИ: пп. Дідович, Тройський, Чавдарова, Гусева, Ординська, п-на М. Гела і інші.

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 7:45 ВВЕЧІР.

ТІКЕТИ в цінах від 75 центів до \$1.50 продаються в українських музичних сторах, товариствах і в п. Бодіра (Нар. Дім у Нью Йорку, Брукліні, Джерсі Сіті і Ньюарку.

УВАГА! ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ МІСТА ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ.

улаштує

Свято Героїв

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 16-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ

В ГАЛІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ,

214-216 FULTON STREET, ELIZABETH, N. J.

Початок точно в годині 3-тій пополудні. — Вступ 25 центів.

Святочну промову виголосить п. Е. ЛЯХОВИЧ з Нью Йорку.

Концертну програму виконає хор Боян під диригентурою п. М. Ядловського.

Центральний Комітет Українських Національних Організацій в Елізабет вірить, що не буде ан одного українця в нашій місцевості й околиці, щоб не прийшов на це велике Свято шанувати тих, що віддали своє життя за нарід свій, за Україну.

Комітет Свята Героїв.

ПРАВДИВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ САЛОН КРАСИ

NOVICK'S BARBER AND BEAUTY SHOP

73 FIRST AVE., bet. 4 & 5 Sts., NEW YORK CITY

Постійні кучері, Методом Юджена — \$1.75 і дорожче

Постійні кучері без машини — \$2.50 і дорожче

White or Red Henna Packs \$1.00 with Setting. Hair

Dyeing \$2.00 and up. Стриження чоловічого й жіночого волосся 35 ц., стриження дітей 25 ц. Маленьким дітям — дарунок.

111

ЗАПРОСИНИ на ВЕЛИКИЙ

РАДІО БАЛЬ-КОНЦЕРТ

котрий відбудеться

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 16-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 Р.

в Балевій Сали

WEBSTER HALL

119 East 11 St., (between 3rd & 4th Sts.) New York, N. Y.

ПОЧАТОК БАЛЮ В ГОДИНІ 4-ТІЙ ПОПОЛУДНІ.

ПОЧАТОК КОНЦЕРТОВОЇ ПРОГРАМИ В ГОДИНІ 7-МІЙ ВВЕЧІР.

ВСТУП 50 ЦЕНТІВ. — ДІТИ 25 ЦЕНТІВ.

КОНЦЕРТОВА ПРОГРАМА:

